

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 005029 18 Кжк
Бања Лука, 12.06.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Велка Икановића као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених С.Р., А.Р., М.Р., Ј.Р. и М.Б., због стицаја кривичних дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 3. Кривичног закона Републике Српске и оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. истог Закона, а све у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Бијељини, оптуженог М.Б. и његових бранилаца, те бранилаца осталих оптужених, изјављеним против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005029 17 К 2 од 26.10.2017. године, након одржаног претреса дана 12.06.2018. године на коме су присуствовали републички јавни тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и њихови браниоци, дана 12.06.2018. године донио је и јавно објавио

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба окружног јавног тужиоца у Бијељини, док се дјелимичним уважавањем жалби оптуженог М.Б. и његових бранилаца, те бранилаца оптужених С.Р., А.Р., М.Р., Ј.Р., преиначава пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005029 17 К 2 од 26.10.2017. године и суди:

Оптужени:

1. С.Р. син С. и мајке Х. р. А., рођен ... године у Б., гдје је и настањен у , без занимања, ожењен, отац троје дјеце, по националности Ром, држављанин РС и БиХ, посједује стамбену приземну кућу а друге имовине нема, породица се издржава од продаје секундарних сировина, осуђиван пресудом Основног суда у Бијељини број 080-0-К-06-000094 од 23.3.2006. године на казну затвора од 3 (три) мјесеца условно 2 (двије) године због кривичног дјела из члана 155. став 1. КЗ РС, пресудом Основног суда у Бијељини број 080-0-К-07-000724 од 4.1.2008. године због кривичног дјела насилничко понашање из члана 385. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС и учествовање у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС казном затвора у трајању од 8 (осам) мјесеци условно на 2 (двије) године, пресудом Основног суда у Бијељини број 80 0 К 003430 08 К од 27.2.2009. године која је потврђена пресудом Окружног суда у Бијељини на казну затвора у трајању од 3 (три) мјесеца условно на 2 (двије) године због кривичног дјела угрожавање јавног собраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, налази се у притвору од 04.03.2015. године,

2. А.Р. син С. и мајке Х. р. А., рођен ... године у Б. гдје је и настањен у ул. ..., без занимања, ожењен, отац троје дјеце, по националности Ром, држаљанин РС и БиХ, нема имовине, живи са братом, породица се издржава од продаје секундарних сировина, осуђиван пресудом Основног суд у Бијељини број 80 0 К 033474 12 К 2 од 20.4.2012. године и кажњен казном затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, налази се у притвору од 04.03.2015. године,
3. М.Р. син С. и мајке Х. р. А., рођен године у Б. гдје је и настањен у ул. ..., ожењен, двоје дјеце, по националности Ром, држављанин РС и БиХ, нема имовине, живи са братом, породица се издржава од продаје секундарних сировина, неосуђиван, налазио се у притвору од 04.03.2015. до 12.06.2018. године,
4. Ј.Р. син С. и мајке Х. р. А., рођен ... године у Б. гдје и станује ул. ..., ожењен, отац двоје дјеце, по националности Ром, држављанин РС и БиХ, писмен са завршеном основном школом, неосуђиван, незапослен, породица живи од продаје секундарних сировина, налази се у притвору од 04.03.2015. до 12.06.2018. године,
5. М.Б. син Р. и мајке Ф. р. Ђ., рођен ... године у Б., гдје и станује у, ожењен отац шесторо дјеце, по националности Ром, држављанин РС и БиХ, незапослен, посједује спратну стамбену кућу и 2 дулума земље, осуђиван пресудом Основног суда у Брчко Дистрикту број К-106/05 од 7.4.2005. године на казну затвора у трајању од 30 дана због кривичног дјела тешка крађа из члана 281. став 1. тачка 1. у вези са чланом 31. КЗ Брчко Дистрикта, пресудом Основног суда у Бијељини број К-205/05 од 16.12.2005. године казном затвора у трајању од један мјесец условно на једну годину због кривичног дјела крађа из члана 231. став 1. КЗ РС, пресудом Основног суда у Бијељини број К-146/05 од 23.1.2006. године казном затвора у трајању од 5 (пет) мјесеци условно на 2 (двије) године због кривичног дјела крађа из члана 231. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС и пресудом Основног суда у Бијељини број 80 0 К 011602 09 К од 9.11.2014. године казном затвора 30 дана због кривичног дјела крађа из члана 231. став 1. КЗ РС, налази се у притвору од 04.03.2015. до 12.06.2018. године

Криви су

што су:

Дана 03.03.2015. године, око 23,00 часа, у Б. Ул. ..., након претходне туче у угоститељском објекту К.Л. власништво С.М., између М.Е. и С.Р., који је у истом био у друштву са М.Б., због чега их је С. удаљио из угоститељског објекта, С.1 и М., М. ПМВ марке „Голф“ бијеле боје одвезли су се својој кући и у вези поменутог догађаја упознали С. браћу – А., М.1 и Ј., те по претходном договору оптуженог С.1 који се налазио у стању битно смањене урачунљивости због привременог душевног поремећаја средњег степена, са оптуженим А., М.1, Ј. и М., а у намјери да се физички обрачунају са власником угоститељског

објекта и свим другим лицима које затекну у истом, те да оштете објекат, истим возилом, довели су се пред поменути угоститељски објекат, у коме су се налазили Б.М., М.Л., С.М. и Н.Т., док је у возилу остао да их чека оптужени М., остали оптужени видјевши да су улазна врата закључана, дрвеним летвама полупали стакла на улазним вратима и прозору до улазних врата у угоститељском објекту, а закључана улазна врата развалили ударцима ноге и кроз начињене отворе у исти ушли, те након вербалног сукоба С.1 са С.М. дошло је до физичког обрачуна, при чему су оптужени летвама ударили Б.М. и С.М. по глави и другим дијеловима тијела, услед чега је С.М. задобио лаке тјелесне повреде у виду нагњечења десне надлактице и двије раздерине лијевог тјменог предјела главе, док је оптужени С.1 задао више удараца летвом у предјелу главе Б.М., услед којих је задобио повреде у виду раздерно нагњечне ране главе праћене преломом лобање, која је својим свеукупним дјеловањем довела до повреде садржаја лобањске дупље, што се испољило у виду субдуралног хематома и нагњечине ткива мозга, које су проузроковале његову смрт дана 06.03.2015. године у Ургентном центру Б., док је на угоститељском објекту наступила материјална штета неутврђеног износа, након чега су се возилом којим су се довели и којим је управљао оптужени М. удаљили,

дакле, оптужени С.Р. другог лишио живота, те оштетио туђу ствар, а оптужени А.Р., М.Р., Ј.Р. као саизвршиоци учествовали у тучи у којој је неко лице лишено живота, те као саизвршиоци оштетили туђу ствар, а оптужени М.Б. помогао оптуженима у учествовању у тучи у којој је неко лице лишено живота, те помогао оптуженима у оштећењу туђе ствари,

чиме су починили: оптужени С.Р. кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС у стицају са кривичним дјелом оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. истог Закона у вези са чланом 23. истог Закона, оптужени А.Р., М.Р. и Ј.Р. кривично дјело учествовање у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС у стицају са кривичним дјелом оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. истог Закона, а све у вези са чланом 23. истог Закона, а оптужени М.Б. кривично дјело учествовање у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС у стицају са кривичним дјелом оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. истог Закона, а све у вези са чланом 25. истог Закона,

па им суд на основу наведених законских прописа и на основу одредбе члана 37. и 42. Кривичног закона Републике Српске, **утврђује**

1. С.Р.

- за кривично дјело убиство из члана 148. став 1. КЗ РС казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година,
- за кривично дјело оштећење туђе ствари из члан 249. став 1. КЗ РС у вези са чланом 23. КЗ РС казну затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца

2. А.Р.

- за кривично дјело учествовање у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС у вези са чланом 23. КЗ РС казну затвора у трајању од 3 (три) године,
- за кривично дјело оштећење туђе ствари из члана 249. став. 1. КЗ РС у вези са чланом 23. КЗ РС казну затвора у трајању од 3 (три) мјесеца

3. М.Р.
 - за кривично дјело учествовање у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС у вези са чланом 23. КЗ РС казну затвора у трајању од 2 (двје) године,
 - за кривично дјело оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. КЗ РС у вези са чланом 23. КЗ РС казну затвора у трајању од 3 (три) мјесеца
4. Ј.Р.
 - за кривично дјело учествовање у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС у вези са чланом 23. КЗ РС казну затвора у трајању од 2 (двје) године,
 - за кривично дјело оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. КЗ РС у вези са чланом 23. КЗ РС казну затвора у трајању од 3 (три) мјесеца
5. М.Б.
 - за кривично дјело учествовање у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС у вези са чланом 25. КЗ РС казну затвора у трајању од 2 (двје) године,
 - за кривично дјело оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. КЗ РС у вези са чланом 25. КЗ РС казну затвора у трајању од 3 (три) мјесеца

па их суд примјеном наведених прописа

О С У Ћ У Ј Е

1. С.Р. на јединствену казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година и 3 (три) мјесеца,
2. А.Р. на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 2 (два) мјесеца,
3. М.Р. на јединствену казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 2 (два) мјесеца,
4. Ј.Р. на јединствену казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 2 (два) мјесеца,
5. М.Б. на јединствену казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 2 (два) мјесеца.

На основу члана 44. КЗ РС оптуженима се у изречене казне затвора урачунава вријеме проведено у притвору и то: С.Р. од 04.3.2015. године од 01,30 часова, А.Р. од 04.3.2015. године од 02,15 часова до 12.06.2018. године, М.Р. од 04.03.2015. године од 02,15 часова до 12.06.2018. године, Ј.Р. од 04.3.2015. године од 01,45 часова до 12.06.2018. године и М.Б. од 04.3.2015. године од 02,00 часова до 12.06.2018. године.

Оштећена В.М. са имовинско-правним захтјевом се упућује на парницу у складу са чланом 108. став 3. ЗКП РС.

На основу члана 99. став 4. ЗКП РС оптужени се ослобађају од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бијелини број 12 0 К 005029 17 К 2 од 26.10.2017. године (која је донесена након поновљеног суђења), оглашени су

кривим оптужени С.Р., А.Р., М.Р., Ј.Р. и М.Б. због стицаја кривичних дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 3. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. истог Закона, а све у вези са чланом 23. КЗ РС, те је оптуженом С.Р. за кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 3. у вези са чланом 23. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 14 (четрнаест) година, а за кривично дјело оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС казна затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца, па је исти осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 14 (четрнаест) година и 3 (три) мјесеца; оптуженом А.Р. је за кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 3. у вези са чланом 23. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 11 (једанаест) година и 6 (шест) мјесеци, а за кривично дјело оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, па је исти осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година и 8 (осам) мјесеци; оптуженом М.Р. за кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 3. у вези са чланом 23. КЗ РС, утврђена је казна затвора у трајању од 8 (осам) година, а за кривично дјело оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, па је исти осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) година и 2 (два) мјесеца; оптуженом Ј.Р. за кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 3. у вези са чланом 23. КЗ РС, утврђена је казна затвора у трајању од 8 (осам) година, а за кривично дјело оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, па је исти осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) година и 2 (два) мјесеца и оптуженом М.Б. за кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 3. у вези са чланом 23. КЗ РС, утврђена је казна затвора у трајању од 9 (девет) година и 6 (шест) мјесеци, а за кривично дјело оштећења туђе ствари из члана 249. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, па је исти осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 9 (девет) година и 7 (седам) мјесеци. На основу члана 44. КЗ РС свим оптуженима је у изреченим казнама затвора урачунато вријеме проведено у притвору почев од 04.03.2015. године па надаље. Истом пресудом, на основу одредбе члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12 и 91/17, у даљем тексту: ЗКП РС), оштећена В.М. је са имовинскоправним захтјевом упућена на парницу, док су сви оптужени, на основу одредбе члана 99. став 4. ЗКП РС, ослобођени од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни јавни тужилац у Бијелини, оптужени М.Б. и његови браниоци, те браниоци оптужених С.Р., А.Р., М.Р. и Ј.Р.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичним санкцијама и трошкова кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се свим оптуженим изрећи веће казне затвора, те да се обавезу на накнаду трошкова кривичног поступка и судског паушала.

Бранилац оптуженог С.Р., адвокат Д.Р. из Б., жалбу је изјавила из свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом или да се иста преиначи тако што ће се

овај оптужени огласити кривим за кривично дјело тешка тјелесна повреда из члана 156. став 5. у вези са ставом 3. и 2. КЗ РС или да се ослободи од оптужбе за кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 3. у вези са ставом 2., а у вези са чланом 11. КЗ РС, тврђом да је исти ово дјело починио у нужној одбрани.

Бранилац оптужених М.Р. и Ј.Р., адвокат Д.Д. из адвокатске канцеларије Д. из Б., жалбу је изјавио из свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи у правној квалификацији дјела, те да се ови оптужени огласе кривим само за кривично дјело оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. КЗ РС или да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Оптужени М.Б. жалбу је изјавио због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се ослободи од оптужбе.

Бранилац оптужених А.Р. и М.Б., адвокат Д.Т. из С. жалбу је изјавио из свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи и ови оптужени ослободе од оптужбе.

Главни бранилац оптуженог М.Б., адвокат Р.К. из заједничке адвокатске канцеларије адвоката Р.К., Н.К. и З.К. К. из Т., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи тако што ће се оптуженом Б. утврдити блаже појединачне казне и да се затим истом изрекне и блажа јединствена казна затвора.

Бранилац оптуженог Б., В.Л. из Б., жалбу је изјавио из свих жалбених основа, а приједлог ове жалбе је да се побијана пресуда преиначи и оптужени Бегановић ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и отвори претрес пред овим судом.

У писменом одговор на жалбе одбране, окружни јавни тужилац је предложио да се те жалбе одбију као неосноване, док су у својим писменим одговорима на жалбу тужиоца, браниоци оптужених С.Р., А.Р. и М.Б., предложили да се та жалба одбије као неоснована. Бранилац оптужених М.Р. и Ј.Р. није подносио писмени одговор на жалбу тужиоца.

Поводом наведених жалби, овај суд је заказао сједницу вијећа за дан 17.05.2018. године, на којој је републички јавни тужилац изложио жалбу окружног јавног тужиоца, остајући у цијелости код разлога из жалбе, као и код писменог одговора на жалбе одбране, те је предложио да се жалбе одбране одбију као неосноване. Оптужени М.Б. и његови браниоци, те браниоци осталих оптужених су изложили своје жалбе, остајући у цијелости код разлога из жалби, те су браниоци оптужених С.Р., А.Р. и М.Б., изложили и своје писмене одговоре на жалбу тужиоца. Након вијећања вијеће је закључило, а имајући у виду садржај жалбених приговора оптуженог Б. и његових бранилаца и бранилаца осталих оптужених, те имајући у виду бројност и карактер тих приговора, прије

свега у основима побијања пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка, да се у овом кривичном предмету не може донијети мериторна одлука без одржавања претреса пред овим судом, па је тако и одлучено рјешењем број 12 0 К 005029 18 Кж од 17.05.2018. године.

На претресу пред овим судом одржаном дана 12.06.2018. године, републички јавни тужилац је у цијелости остао код потврђене и на главном претресу пред првостепеним судом измијењене оптужнице, те је у завршној ријечи предложио да се жалбе одбране одбију као неосноване а да се жалба окружног јавног тужиоца уважи, првостепена пресуда преиначи тако што ће се сви оптужени теже казнити. Оптужени М.Б. и његови браниоци, као и браниоци осталих оптужених су остали у цијелости код навода из жалби, те су браниоци свих оптужених остали и код завршних ријечи датим на претресу пред првостепеним судом. Сви оптужени су се придружили излагањима својих бранилаца.

Вијеће је на претресу прихватило све доказе оптужбе и одбране, изведене на главном претресу пред првостепеним судом, те је прихватило приједлог одбране оптуженог С.Р. за провођење доказа увид у рјешење Основног суда у Бијељини број 80 0 К 027595 14 Кпп 2 од 24.03.2014. године, док је одбило приједлоге браниоца овог оптуженог за провођење доказа: увид кроз ЦМС Основног суда у Бијељини у неколико кривичних предмета у којима се поступак водио против свједока М.Е. и против свједока М.Ј.. Одбијен је и приједлог браниоца Д.Т. за саслушање у својству свједока Р.Т. на околности повређивања свједока М.Л. Наведени приједлози одбране првооптуженог су одбијени из разлога што исти немају значаја за овај предмет јер свједоци Е. и Ј. нису очевици самог критичног догађаја, а на претресу пред првостепеним судом су саслушани у својству свједока, па чињеница да ли се против истих водио или сада води неки кривични поступака, по оцјени овог суда, нема значаја за овај предмет, док је предлог браниоца адвоката Д.Т., одбијен као непотребан.

Оцјеном свих изведених доказа на главном претресу пред првостепеним судом, као и наведени материјални доказ одбране првооптуженог изведен на претресу пред овим судом, оцјеном жалбених приговора у свим основама побијања првостепене пресуде, а цијенећи и одговоре бранилаца на жалбу тужиоца, као и одговор тужиоца на жалбе одбране, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Основано се у жалбама бранилаца оптужених истиче да је изрека побијане пресуде неразумљива и противрјечна сама себи и њеним разлозима, због чега је овај суд и донио одлуку о отварању претреса пред овим судом, те је након тога отклонио наведене битне повреде. Наиме, у изреци побијане пресуде наведено је да су сва петорица оптужених летвама ударили Б.М., С.М. и М.Л. по глави и другим дијеловима тијела повреде, а затим је на крају чињеничног описа наведено да је М.Л. задобио лаку тјелесну повреду у виду уганућа десног скочног зглоба. Притом, у овом дијелу изрека побијане пресуде је противрјечна и са разлозима пресуде, обзиром да је на основу вјештачења утврђено да оваква врста повреде настаје приликом неправилног ослоња на стопало или приликом пада. Основани су и жалбени приговори у дијелу у којем истичу да је изрека побијане пресуде у дијелу у којем се наводи да су сви оптужени летвама ударили Б.М. по глави и другим дијеловима тијела и да су му

нанијели смртоносне повреде, противријечан разлозима побијане пресуде, обзиром да је на страни 20. пасус 4. наведено да је тај суд неспорно утврдио да је оптужени С.Р. нанео смртоносне повреде оштећеном Б.М. у току трајања насилничког понашања и да је он непосредни извршилац кривичног дјела тешког убиства.

Основани су и приговори из жалби бранилаца свих оптужених којима се истиче да побијана пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама. Наиме, свим оптуженима се ставља на терет да су као саизвршиоци починили кривична дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 3. КЗ РС али побијана пресуда не даје разлоге на основу чега је првостепени суд утврдио да се у радњама оптужених стичу битни елементи овог квалификованог убиства.

Оправдани су и жалбени приговори одбране да је чињенично стање у односу на кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 3. КЗ РС погрешно и непотпуно утврђено и да су закључци побијане пресуде неприхватљиви јер су они, како то жалбе апострофирају, резултат погрешне оцјене изведених доказа и чињенице да побијана пресуда није извршила правилну оцјену свих доказа појединачно нити је све изведене доказе довела у међусобну везу.

Управо због наведених разлога, овај суд је и донио одлуку о отварању претреса пред овим судом, те је након тога отклонио напријед истакнуте битне повреде, те је на основу резултата проведених доказа и оцјене тих доказа на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, измјенио чињенични и правни опис дјела, прилагодивши га утврђеном чињеничном стању на претресу пред овим судом, те супротно утврђењу првостепеног суда, утврдио да је оптужени С.Р. учинио кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС у стицају са кривичним дјелом оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. КЗ РС, те да су оптужени А.Р., М.Р., Ј.Р. и М.Б. учинили кривично дјело учествовање у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС у стицају са кривичним дјелом оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. КЗ РС у вези са чланом 23. КЗ РС, а у односу на оптуженог Б. у вези са чланом 25. КЗ РС.

Прије свега, првостепена пресуда је на основу доказа оптужбе и то исказа свједока Н.Т., С.М. и М.Ј., те дјелимично и на основу исказа свједока М.Е., правилно утврдила да је дана 03.03.2015. године прије критичног догађаја у угоститељски објекат К.Л. вл. С.М. дошло најприје до вербалног, а затим и до физичког сукоба између оптуженог С.Р. (који је у кафани био у друштву са оптуженим М.) и М.Е., да је власник кафане С. исте удаљио из кафане, а да се у тучу испред кафане између С.1 и М. умјешао и М.Ј., који је у тој тучи једанпут ногом ударио оптуженог С.1 и покушавао да их раздвоји и да су послје тог догађаја оптужени С.1 и М. напустили лице мјеста путничким моторним возилом марке „Голф“ бијеле боје, а М. и М.Ј. се вратили у ту кафану, гдје су попили пиће и отишли из исте, и да се то дешавало око 21,00 до 21,30 часова. Свједок Е. је на поновном суђењу током претреса пред првостепеним судом негирао чињеницу коју је исказао у току првог суђења да се оптужени С.1 поново враћао у кафану и да је поново претучен, те је током једног од својих накнадних свједочења исказао да није сигуран да ли се С.1 враћао у кафану, док је приликом поновног суђења исказао да их је власник кафане истјерао машицама. За разлику од утврђења првостепене пресуде, у овом дијелу, овај суд утврђује да је исказ свједока Е. дјелимично потврђен исказом оптуженог С.1

саслушан у својству свједока, обзиром да је исти исказао да их је власник кафане истјерао жарачем, те да се покушао вратити у кафану јер су му неке ствари остале у унутрашњости исте али да му нису дали да уђе и да је тада добио још пар удараца. Осим тога, постојање овог сукоба ни оптужба, а ни одбрана оптужених није оспоравала током првостепеног поступка, а ни у жалбеном поступку.

Надаље, побијана пресуда је правилно утврдила да се након овог догађаја, истог дана 03.03.2015. године око 23,00 часа у Б. у Ул. ..., оптужени С.1 вратио заједно са М.Б. и својом браћом А., М.1 и Ј., јер је оптужени С.1 након претходног догађаја, отишао својој кући и у вези поменутог догађаја пробудио, а потом и обавијестио своју браћу, те по претходном договору оптуженог С.1 који се налазио у стању битно смањене урачунљивости због привременог душевног поремећаја средњег степена, са оптуженим А., М.1, Ј. и М., а у намјери да се физички обрачунају са власником угоститељског објекта и свим другим лицима које затекну у истом, довели се пред поменути угоститељски објекат, у коме су се налазили Б.М., М.Л., С.М. и Н.Т.. За наведено чињенично утврђење, побијана пресуда је дала ваљано образложење, које у цијелости прихвата и овај суд.

Међутим, насупрот утврђењу првостепеног суда, овај суд је правилном оцјеном сваког доказа појединачно и у међусобној повезаности, утврдио да након што је оптужени М. остале оптужене довезао пред наведени угоститељски објекат, остао испред да их чека, а да су оптужени С.1, А., Ј. и М.1. дрвеним летвама полупали стакла на улазним вратима и прозору до улазних врата у угоститељском објекту, а закључана улазна врата развалили ударцима ноге и кроз начињене отворе у исти ушли, те да након вербалног сукоба С.1 са С.М. дошло до физичког обрачуна, при чему су оптужени С.1, А., Ј. и М.1. летвама ударили Б.М. и С.М. по глави и другим дијеловима тијела, усљед чега је С.М. задобио лаке тјелесне повреде у виду нагњечења десне надлактице и двије раздерине лијевог тјеменог предјела главе, док је оптужени С.1 задао више удараца летвом у предјелу главе Б.М., усљед којих је задобио повреде у виду раздерно нагњечне ране главе праћене преломом лобање, која је својим свеукупним дјеловањем довела до повреде садржаја лобањске дупље, што се испољило у виду субдуралног хематома и нагњечине ткива мозга, које су проузроковале његову смрт дана 06.03.2015. године у УЦ Б., док је на угоститељском објекту наступила материјална штета неутврђеног износа, након чега су се возилом којим су се довели и којим је управљао оптужени М. удаљили.

Дакле, овај суд је нашао да из проведених доказа не произилази да су и остали оптужени учествовали у лишењу живота оштећеног Б.М., већ да је то дјело починио само оптужени С.1, јер радње осталих оптужених нису имале значај у процесу извршења овог дјела нити је постојала свијест о заједничком дјеловању у извршењу овог дјела. Осим тога, и побијана пресуда на страни 20. пасус 4. утврђује да је неспорно да је оптужени С.Р. нанио смртоносне повреде оштећеном Б.М. и да је он непосредни извршилац кривичног дјела тешког убиства, па је ипак све оптужене огласила кривим за кривично дјело убиства.

Притом, овај суд није прихватио ни тврдњу одбране да су у угоститељски објекат ушли само оптужени С.1 и А.

Када се анализирају искази свједока С.М. из истраге и са главног претреса, произилази да је у објекат ушло више од два лица али и да се не може са сигурношћу утврдити да је ушло свих пет лица, како је утврдио првостепени суд. Наиме, тачно је да је овај свједок на претресу пред првостепеним судом исказао да их је ушло свих пет, да га је С.1 ударио у главу мотком дебљине 4,5 цм, да је пружао отпор колико је могао подмећући руке, те да се налазио у ћошку испод полице на којој се налази музичка линија и до пећи на чврсто гориво, да је С.1 ударио њега мотком, да је од њега отишао потом Б.М. и М.Ј., да су се свих пет мјењали, ишли у круг и тукли их, да су око њега увијек била двојица људи, да му је у кафани причињена штета (разбијене чаше, сто, музичка линија, стакло на вратима и прозору) а што произлази и из материјалних доказа, записника о увиђају и криминалистичко техничког извјештаја, фото документације лица мјеста догађаја. Надаље, из исказа овог свједока датог у истрази не може се закључити да је исти исказао да је у објекат ушло само двоје људи, како то одбрана погрешно сматра, јер он у том свом исказу само наводи да се он борио са двојицом људи који су одмах по разбијању улазних врата и стакла кренули према њему и ударали га, да није видио шта се дешавало са његовим кумом Б. у другом дијелу кафане, али да је чуо како пуцају чаше и флаше, додајући да су највјероватније остали Роми, колико их је било није могао рећи, јер се он борио са двојицом, напали на његова кума Б. и вјероватно њега флашама и дрвеним палицама тукли, а да је конобарица Н.Т. излетјела из кафане.

Вјеродостојност исказа свједокиње Н.Т. је за овај суд веома спорна и упитна, јер се њена два исказа из истраге и искази са главног претреса у битним сегментима знатно разликују. Побијана пресуда је интерпретирала све њене исказе, те је у коначности прихватила вјеродостојним њен исказ из истраге дат пред тужиоцем и исказ са главног претреса, прихватајући њено објашњење у вези разлике између њене изјаве у тужилаштву од изјаве коју је дала у полицији. Међутим, њено објашњење зашто у својој изјави коју је дала у ПС Б. није изјавила да је у кафану ушло пет лица, већ је спомињала само два лица (С.1 и друго лице које је било мршавије грађе), тврдњом да је то нико није ни питао већ да је она описивала само ову двојицу оптужених која су тукла газду кафане, је за овај суд веома спорно и нелогично. Наиме, у тој изјави датој у ПС Б. свједокиња у неколико наврата помиње само два лица, да је један од њих разбио стаклена врата локала и шутнуло их ногом, ушао у локал а да је са њим ушао још један са даском у руци, да су лупали стакло на локалу, затим наводи више радњи које су они предузимали, да су напали и на С.М. и на пок. Б.М., да је дебље лице ударало С.2 а да није видјела друго лице ромске националности јер јој је сметао положај гдје је стајала, чак описује и њихов изглед, те напомиње да би их могла и препознати. Због ових значајних разлика између првог исказа ове свједокиње и њеним каснијим изјавама, за овај суд је неприхватљиво њено објашњење тих разлика, те се због тога, по оцјени овог суда, исказу ове свједокиње у цијелини посматрано, не може поклонити вјера.

Вјеродостојност исказа свједока М.Л. у дијелу у којем наводи да су га сви оптужени тукли по свим дијеловима тијела, је за овај суд упитна. Наиме, овај свједок је исказао да је у кафану ушло пет лица са неким летвама, да су га „сложили“ по рукама и зглобу, да како је који наилазио тако га је сваки ударао и да их је сигурно било пет, изјаснивши се конкретно да су њему пришла двојица

и у судници показао на (М.Б. и М.Р.), те да је након тога успио непримјећено побјећи из локала, описујући начин на који је побјегао (из локала бјежи због страха и угрожености од стране оптужених). Међутим и поред чињенице да су искази овог свједока из истраге и са главног претреса у битним сегментима идентични, ипак по оцјени овог суда, његовом исказу се не може поклонити вјера у дијелу у којем је исказивао да су га сви ударали летвама по свим дијеловима тијела. Ово с тога што је у овом дијелу његов исказ у супротности са његовом медицинском документацијом и са вјештачењима повреде које је задобио, обзиром да из истих неспорно произилази да је задобио само једну лаку тјелесну повреду (која је констатована тек након 9 дана од критичног догађаја) и то у виду уганућа десног скочног зглоба, која је према налазима вјештака оптужбе др О. и др Л.П., настала дејством силе истезања односно уганућа десног скочног зглоба, што може настати у фази увртања када долази до изражаја сила истезања тако да ова повреда могуће је да настане и приликом неправилног ослонца на стопало, а може и приликом пада на исто и сл. или при нехотичном ходу и паду или евентуално да је до уганућа дошло када је нападнут и одгурнут од стране нападача усљед чега долази до неправилног ослонца десног стопала и уганућа десног зглоба. Дакле, осим наведене, код овог свједока није констатована ниједна друга повреда, нити је оптужба провела иједан други доказ за своју тврдњу да су сви оптужени летвама ударали овог свједока по свим дијеловима тијела и да су му они нанијели наведену повреду, због чега је овај суд њега као оштећеног са описаном тјелесном повредом изоставио из чињеничног описа изреке. Међутим, овај свједок, као и свједок С.М. су досљедни у својим исказима да је у кафани ушло више од два лица, помињу чак и пет лица, због чега су по оцјени овог суда неосновани жалбени приговори да су у кафану ушли само оптужени С.1 и А.

Надаље, на основу вјештачења вјештака оптужбе др П. и др О. као и на основу вјештачења вјештака одбране др С.3 (који су интерпретирани у образложењу побијане пресуде), правилно је првостепени суд утврдио да је управо оптужени С.Р. нанио смртоносне повреде оштећеном Б.М.. Међутим, супротно утврђењу побијане пресуде, у радњама овог оптуженог се не стичу битни елементи кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 2. тачка 3. КЗ РС, већ кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. истог закона. Наиме, оптужени С.1 је прије критичног догађаја дошао у вербални а затим и у физички сукоб са појединим гостима предметне кафане, одакле га је власник кафане, оштећени М. истјерао и гдје му је, засигурно остала јакна (већина свједока је то потврдила), након чега га је оптужени М. својим ПМВ марке „Голф“ одвезао кући, у вези поменутог догађаја упознао је своју браћу - А., М.1 и Ј., те по претходном договору оптуженог С.1 који се налазио у стању битно смањене урачуљивости због привременог душевног поремећаја средњег степена, са оптуженим А., М.1, Ј. и М., а у намјери да се физички обрачунају са власником угоститељског објекта и свим другим лицима које затекну у истом, те да оштете објекат, истим возилом, довозе се пред поменути угоститељски објекат, у коме су се налазили Б.М., М.Л., С.М. и Н.Т., док је у возилу остао да их чека оптужени М., остали оптужени видјевши да су улазна врата закључана, летвама су полупали стакла на улазним вратима и прозору до улазних врата у угоститељском објекту, а закључана улазна врата развалили ударцима ноге и кроз начињене отворе у исти ушли, гдје долази до вербалног сукоба С.1 са С.М., а затим и до физичког обрачуна, у којем оптужени С.1, А., Ј. и М.1. летвама ударају Б.М. и С.М. по глави и другим дијеловима тијела, усљед чега је С.М.

задобио лаке тјелесне повреде у виду нагњечења десне надлактице и двије раздерине лијевог тјеменог предјела главе, а оптужени С.1 задаје више удараца летвом у предјелу главе Б.М., усљед којих је овај задобио повреде у виду раздерно нагњечне ране главе праћене преломом лобање, која је својим свеукупним дјеловањем довела до повреде садржаја лобањске дупље, што се испољило у виду субдуралног хематома и нагњечине ткива мозга, које су проузроковале његову смрт дана 06.03.2015. године у УЦ Б..

Дакле, у описаним радњама оптуженог С.1, по оцјени овог суда, не стичу се битни елементи кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 3. КЗ РС, већ битни елементи кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. КЗ РС. Наиме, по оцјени овог суда, оптужени С.1 приликом лишења живота оштећеног Б.М. није исказао безобзирно насилничко понашање нити је испољио омаловажавање према туђим животима, нити је дјело починио без икаквог разлога и повода, већ је прије критичног догађаја дошао у вербални а затим и у физички сукоб са појединим гостима предметне кафане, одакле га је власник кафане, оштећени М. истјерао и гдје му је остала јакна. Осим тога, облици насиља примјењеног од стране оптуженог С.1 не прелазе уобичајену мјеру насиља, нити се према конкретној ситуацији може прихватити да је оптужени кроз примјену облика насиља ишао за тим да покаже потпуну афирмацију своје моћи и снаге и то на безобзиран начин.

У описаним радњама оптужених А., Ј. и М.1 стичу сви битни елементи кривичног дјела учествовање у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС, јер су они учествовали у тучи и тако створили конкретну опасност за живот и тијело лица која су учествовала у тој тучи и у којој је једно лице, односно, Б.М. лишен живота. Истовремено сва четворица оптужених су дрвеним летвама полупали стакла на улазним вратима кафане власништво С.М., закључана врата развалили ударцима ноге, разбијене су чаше, сто, музичка линија, па се у овим њиховим радњама стичу сва битна обиљежја кривичног дјела оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. КЗ РС.

Правилно је првостепени суд утврдио да је способност оптуженог С.1 да схвати значај дјела и да управља својим поступцима у вријеме извршења дјела била битно смањена тј. да се налазио у стању привремене душевне поремећености средњег степена, због употребе алкохола у констелацији са заосталости душевног развоја и реактивног стања, дакле да је кривично одговоран, као и остали оптужени.

Утврђујући питање виности оптужених, као њиховог субјективног односа према извршеним кривичним дјелима, овај суд налази да је оптужени С.1 кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС извршио са евентуалним умишљајем јер је био свјестан да виšekратно ударањем летвом Б.М. по глави (витални дио тијела) и другим дијеловима тијела, може наступити забрањена посљедица, односно смрт истог и пристао на ту посљедицу. Због наведеног, без основа је тврдња из жалбе браниоца оптуженог С.Р. да се у његовим радњама стичу елементи кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 5. КЗ РС, односно из члана 156. став 3. у вези са чланом 11. КЗ РС. Наиме, из проведених доказа и то прије свега налаза вјештака неуропсихијатра др В.К. и др З.Л., произилази да се оптужени С.1 у вријеме извршења дјела налазио у стању блаже пролазне душевне поремећености (реактивно стање због туче у угоститељском објекту), дакле није био у стању јаке раздражености. Правилно

је првостепени суд прихватио наведена вјештачења и о томе дао ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд. Истовремено побијана пресуда није прихватила вјештачење по вјештаку одбране др П.Г. и о томе такође дала ваљано образложење, које прихвата и овај суд, па се одбрана упућује на те разлоге. Осим тога, оптужени С.1 се не може позивати на нужну одбрану обзиром да се у ноћним сатима вратио у предметни угоститељски објекат који је био закључан, па је заједно са оптуженима А., Ј. и М.1 насилно ушао у исти са летвама у рукама, дакле исти је насилно ушао у туђи објекат власништво С.М., па у тим околностима нема право на неконтролисану реакцију у виду задавање више удараца летвом по глави оштећеног М. и његово лишење живота. С тим у вези, без значаја су приговори жалбе браниоца оптуженог С.1 којима се оспорава утврђење првостепеног суда у вези са тјелесним повредама које је овај оптужени задобио, јер није спорно да је исти задобио тјелесне повреде и то како приликом критичног догађаја, тако и током сукоба који је претходно инкриминисаном догађају, јер је оптужени С.1 активно учествовао у оба та физичка сукоба.

И оптужени А., Ј. и М.1. су кривично дјело учествовање у тучи починили са умишљајем јер су учествовали у тучи у којој је Б.М. лишен живота од стране оптуженог С.1, при чему су исти насилно ушли у предметну кафану са летвама, притом полупали стакла на улазним вратима и прозору до улазних врата у угоститељском објекту, а закључана улазна врата развалили ударцима ноге и кроз начињене отворе у исти ушли, те након вербалног сукоба С.1 са С.М. дошло је до физичког обрачуна, при чему су оптужени летвама ударили Б.М. и С.М. по глави и другим дијеловима тијела, услед чега је С.М. задобио лаке тјелесне повреде у виду нагњечења десне надлактице и двије раздерине лијевог тјеменог предјела главе.

Дакле ови оптужени нису без своје кривице увучени у ту тучу, нити су се бранили, нити раздвајали друге учеснике туче. Кривично дјело оштећење туђе ствари оптужени су починили са директним умишљајем јер су били свјесни да ударањем летвама по стаклу и улазним вратама кафане, те по другим предметима који су се налазили у истој, могу уништити или оштетити те ствари и хтјели су то.

Што се тиче оптуженог М.Б., по оцјени овог суда, нема поузданих доказа да је исти улазио у предметну кафану и да је предузео било коју непосредну радњу извршења напријед наведених дјела али је исти са умишљајем помогао оптуженима у извршењу кривичних дјела учествовање у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС и оштећење туђе ствари из члана 249. став 1. КЗ РС, јер је био присутан претходном догађају у којем је дошло најприје до сукоба у предметној кафани, из које су он и С.1 били истјерани и у којем догађају се оптужени С.1 потукао са појединим гостима кафане, након чега је својим возилом одвезао оптуженог С.1 његовој кући и у вези поменутог догађаја упознали Сејфину браћу, па је поново све њих својим возилом довезао до предметне кафане, а након инкриминисаног догађаја, вратио их кући.

Одлучујући о кривичним санкцијима, овај суд је имао у виду и цијенио је све околности од значаја за одмјеравање казне прописане у члану 37. став 1. КЗ РС. На страни свих оптужених овај суд је од олакшавајућих околности нашао да су породични, ожењени су и имају малољетну дјецу, да су лошег имовног стања, те је на страни оптужених М.1 и Ј.Р. цијенио чињеницу да до сада нису

осуђивани, а на страни оптуженог С.1 је цијенио чињеницу да је кривична дјела починио у стању битно смањене урачунљивости. Као отежавајуће околности на страни оптужених С.Р., А.Р. и М.Б. овај суд је цијенио њихову ранију осуђиваност. Такође је овај суд приликом одмјеравања казни оптужених цијенио и њихов степен кривичне одговорности, као и јачину угрожавања заштићених добара. По оцјени овог суда, појединачне казне затвора које је овај суд утврдио сваком од оптужених за кривична дјела за која су оглашена кривим, као и јединствене казне затвора, сразмјерне су тежини почињених кривичних дјела, степену кривичне одговорности оптужених и околностима под којима су дјела починили и да ће се управо изреченим казнама затвора постићи сврха кажњавања прописана у члану 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције у складу са чланом 28. КЗ РС. Код оваквог стања ствари, није основано залагање жалбе тужиоца за теже кажњавање оптужених.

Неосновани су и жалбени приговори тужиоца у основу побијање првостепене пресуде због одлуке о трошковима кривичног поступка. Наиме и овај суд је оптужене ослободио у цијелости накнаде трошкова кривичног поступка, у смислу одредбе члана 99. став 4. ЗКП РС, јер би и по оцјени овог суда, плаћањем тих трошкова било доведено у питање издржавање самих оптужених, као и лица која су они по закону дужни да их издржавају. Ово с тога што су сви оптужени незапослени и веома су лошег имовног стања, сви су породични и имају малољетна лица која су дужна по закону да их издржавају.

Обзиром да до окончања овог кривичног поступка, оштећена В.М., која се на претресу пред првостепеним судом изјаснила да поставља имовинскоправни захтјев али се о његовој висини није изјаснила, то је на основу члана 108. став 3. ЗКП РС иста упућена да свој имовинскоправни захтјев остварују у парничном поступку.

Због свега наведеног ваљало је жалбу тужиоца одбити, а жалбе оптуженог М.Б. и његових бранилаца, те бранилаца оптужених С.Р., А.Р., М.Р. и Ј.Р., дјелимично уважити, преиначити првостепену пресуду и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛИЈЕКУ:

Против ове пресуде жалба није допуштена.

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић